

Einstein Questions, Buddha Answers

ไอน์สไตน์ถาม พระพุทธเจ้าตอบ

ศุภวรรณ พิพัฒน์พรรณวงศ์ กรีน

ชื่อหนังสือ
ผู้เขียน

อินส์ไต้ณาม พระพุทธเจ้าตอบ (ฉบับปรับปรุงใหม่)
ศุภวรรณ พิพัฒพรณวงศ์ กรีน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2549

พิมพ์ครั้งที่ 10 ตุลาคม 2553

ราคา 195 บาท

ISBN 978-616-7115-14-6

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ.2553 โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

บรรณาธิการที่ปรึกษา

กฤษฎาพร ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร

सानุพันธ์ ดันติศิริวัฒน์

บรรณาธิการ

อิศวเรศ ตโมหนู

พิสูจน์อักษร

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คณิตศาสตร์ เสमानพรรัตน์

จัดพิมพ์โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด 27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ
เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120 โทรศัพท์ 0-2637-8600 โทรสาร 0-2637-8601 <http://www.freemindbook.com>

FreeMind Publishing Co.,Ltd. 27/33 Soi Sribumphen Rama 4 Rd., Tungmahamek, Sathorn,

Bangkok 10120 Tel. +(66) 2637 8600 Fax. +(66) 2637 8601 <http://www.freemindbook.com>

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์ 296 ซอยอรุณอมรินทร์ 30 ถนนอรุณอมรินทร์ แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด
กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 0-2433-0026-7 โทรสาร 0-2433-8587

จัดจำหน่ายโดย ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทร. 0-2218-9872 โทรสาร 0-2254-9495 Call Center (จัดส่งทั่วประเทศ) โทร. 0-2255-4433
<http://www.chulabook.com> ร้านค้าติดต่อ แผนกขายส่ง สาขารัตนาธิเบศร์ (แยกแคราย)

โทร. 0-2950-5408-9 โทรสาร 0-2950-5405

พิมพ์บน
กระดาษเคลือบสายตา อ่านได้บน
www.greenread.com

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับมายังสำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์) ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

คำนำสำนักพิมพ์ (พิมพ์ครั้งที่ 10 ฉบับปรับปรุงใหม่)

หนังสือ “อินส์ไต้ณาม พระพุทธเจ้าตอบ” ได้ถูกจัดพิมพ์เป็นครั้งแรกเมื่อปี 2549...ภายหลังจากที่พวกเราสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ได้มีโอกาสเข้ารับการอบรมธรรม “การฝึกพาตัวใจกลับบ้าน” กับอาจารย์ศุภวรรณ พิพัฒพรณวงศ์ กรีน และได้อาสาเข้าร่วมเป็นคณะทำงานให้กับ “ชมรมพาตัวใจกลับบ้าน” ในการจัดอบรมธรรม “การฝึกพาตัวใจกลับบ้าน” ให้กับบุคคลทั่วไป...โดยหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นจากเจตนารมณ์ของอาจารย์ศุภวรรณที่ต้องการจะช่วยให้ผู้คนในสังคมสามารถมองภาพชีวิตได้ในมุมกว้าง ที่จะทำได้กระจ่างชัดถึง “ความผิดปกติ” ของชีวิตและสังคม (จากที่เคยคิดมาตลอดว่าเป็นสิ่งที่ “ปกติ”)...และทำให้มองเห็นถึง “เป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต” ซึ่งแท้จริงแล้วอยู่ไม่ไกลจากตัวเราเลย

จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้ (รวมถึงงานเขียนอื่นๆ และการบรรยายธรรมของอาจารย์ศุภวรรณ) คือ ความ “กล้าหาญ” ในการหยิบยกประเด็นปัญหาในแง่มุมต่างๆ ที่กำลัง “เกิดขึ้นจริง” ในสังคม แล้วนำมาเชื่อมโยง ผสานกับองค์ความรู้แห่งพระพุทธศาสนาได้อย่างชัดเจนและลงตัว...ด้วยสำนวนภาษาสมัยใหม่ รวมถึงการใช้ภาพและตัวการ์ตูนต่างๆ ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว เพื่อเป็นตัวแทนในการสร้างความเข้าใจอย่างลึกซึ้งให้กับผู้อ่านและผู้เข้ารับการอบรม...และที่สำคัญรูปแบบการถ่ายทอดวิธีการฝึกปฏิบัติ “สติปัฏฐานสี่” ตามแนวทางแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า (หรือที่อาจารย์ศุภวรรณตั้งชื่อง่ายๆ ว่า “การพาตัวใจกลับบ้าน”) ก็สามารถช่วยให้ผู้คนในยุคใหม่เกิด “กำลังใจ” และ “ความมุ่งมั่น” ที่จะฝึกปฏิบัติ “สติปัฏฐานสี่” ได้ในทุกเวลา ทุกแห่งหนในชีวิตประจำวันของตัวเอง...ซึ่งไม่ใช่เฉพาะสำหรับชาวไทยหรือชาวพุทธทั่วไปเท่านั้นที่มีโอกาส แต่หมายรวมถึงชาวต่างประเทศทั่วโลก

ที่มีโอกาสได้สัมผัสกับงานเขียนและการอบรมธรรมที่เป็นสากลของอาจารย์ศุภวรรณด้วย ซึ่งแม้ว่าจะต่างชาติต่างศาสนา แต่ทุกคนก็ล้วนมีเป้าหมายชีวิตเหมือนกันทั้งสิ้น

และในโอกาสที่หนังสือ “**ไอน์สไตน์ถาม พระพุทธเจ้าตอบ**” จะได้รับการตีพิมพ์ใหม่เป็นครั้งที่ 10 ในช่วงเวลาเดียวกับที่สังคมกำลังปั่นป่วนเข้าขั้นรุนแรง ทั้งภัยจากมนุษย์ด้วยกันเอง และภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้น อาจารย์ศุภวรรณและพวกเราสำนักพิมพ์ปริมาดยิ่งได้เห็นพ้องกันว่าหนังสือเล่มนี้ ควรที่จะได้รับการแต่งองค์ทรงเครื่องใหม่อีกครั้งตามความ “สดใหม่” ของ “สถานการณ์” ตลอดจน “พัฒนาการ” ในด้านความคิด และมุมมองใหม่ๆ ในการนำเสนอ ของอาจารย์ศุภวรรณ จาก “ประสบการณ์” และ “ปัญญา” จาก “ภายใน” ที่มีมากขึ้นตามกาลเวลา ทั้งนี้เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้รับประโยชน์สูงสุดจากการอ่านหนังสือเล่มนี้

ตลอดระยะเวลากว่า 5 ปี...ที่ได้เข้าร่วมเป็นคณะทำงานให้กับชมรม “พาตัวใจกลับบ้าน” และที่ได้มีโอกาสจัดพิมพ์ผลงานเขียนของ **อาจารย์ศุภวรรณ พัทธพวรรณวงศ์ กรีน** เผยแพร่สู่สาธารณชนเสมอมา...พวกเราได้สัมผัสถึง “ความสุขที่แท้จริง” จากการที่ได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการช่วยเหลือผู้คนให้ก้าวเดินบนเส้นทางแห่ง “อริยะ”...พร้อมๆ กับการฝึกตัวเองให้ก้าวเดินอยู่บนเส้นทางนั้นเช่นเดียวกัน...และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะนำพาท่านผู้อ่านก้าวเดินบนเส้นทางแห่ง “อริยะ” และมุ่งไปสู่เป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตได้ในที่สุด...

สำนักพิมพ์ปริมาด

คำนำสำนักพิมพ์ (พิมพ์ครั้งที่ 1)

เคยสงสัยกันบ้างไหมว่า ทำไมชีวิตของคนเราถึงต้องมีการเวียนว่ายตายเกิด? ชีวิตของเราจะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน? เราจะต้องเผชิญกับความทุกข์ที่ถูกเคลือบคลุมด้วยความสุขอย่างไม่มีที่สิ้นสุดอย่างนั้นหรือ? จากหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จุดสิ้นสุดของชีวิตก็คือ “พระนิพพาน” ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป เป็นการหลุดพ้นจากสังสารวัฏแล้วนั่นเอง มาถึงจุดนี้ หลายๆ คนอาจคิดว่า “พระนิพพาน” เป็นเรื่องไกลตัว ต้องมีบารมีจริงๆ เท่านั้น ต้องเกิดอีกเป็นแสนกัปป์แสนกัลป์ ไม่รู้เมื่อใดจึงจะหลุดพ้น หรือเป็นเรื่องของพระอริยะหรือนักบวชที่เคร่งครัดกับการปฏิบัติธรรมในขั้นสูง

แต่แล้ว เมื่อทางสำนักพิมพ์ได้มีโอกาสศึกษา เรียนรู้ และฝึกปฏิบัติธรรม “**สติปัฏฐานสี่**” จาก **อาจารย์ศุภวรรณ พัทธพวรรณวงศ์ กรีน** เมื่อต้นปี 2549 ความคิดทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่เคยมองว่าเป็นเรื่องที่ยากและซับซ้อน ตามที่ได้ร่ำเรียนหรือศึกษามาแต่ในอดีต แท้ที่จริงแล้ว อยู่แค่ปลายจมูกของเรานี้เอง! ด้วยวิธีการสอนธรรมะในรูปแบบใหม่ของอาจารย์ศุภวรรณ ที่เกิดจากการศึกษาและฝึกปฏิบัติจนท่านได้รู้แจ้งแล้วถึงสภาวะ “พระนิพพาน” และได้สาธิตจะเป็น “คลื่นใต้น้ำ” ที่จะชักชวนผู้คนให้ไปสู่สภาวะ “พระนิพพาน” ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ท่านสามารถอธิบายและเปรียบเทียบสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เห็นเป็นรูปธรรมได้อย่างชัดเจน เพื่อให้ทุกคนธรรมดาสามารถเข้าใจและปฏิบัติตามได้อย่างไม่ยากเย็น เพราะท่านเองก็เป็นแม่บ้านคนหนึ่งที่อยู่ในสังคมยุคใหม่เช่นเดียวกัน

นอกเหนือจากการฝึกอบรมธรรมให้กับคนกลุ่มเล็กๆ ที่มีความตั้งใจจริงแล้ว ท่านก็ได้ถ่ายทอดความรู้ทางธรรมของท่านออกมาเป็นหนังสือหลายเล่ม ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งทุกตัวอักษรจากปลายปากกาของท่านล้วนเป็นแก่นแท้สำหรับการดำเนินชีวิต ที่ท่านบรรจุร้อยเรียงขึ้นมาเพื่อให้คนยุคใหม่ได้เข้าใจธรรมะที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ ด้วยสำนวนภาษาสมัยใหม่ที่สวยงามและเข้าใจง่าย

“ไอน์สไตน์ถาม พระพุทธเจ้าตอบ” เป็นอีกหนึ่งงานเขียนของท่านที่เป็นการเชื่อมโยงความรู้ทางวิทยาศาสตร์ของไอน์สไตน์กับภูมิปัญญาทางธรรมอันเป็นผลจากการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ซึ่งได้เผยให้เห็นว่า คำถามอันเกี่ยวเนื่องกับจักรวาลที่ไอน์สไตน์ได้ตั้งขึ้นมาด้วยความสงสัยและได้ทุ่มเทชีวิตในช่วง 30 ปีสุดท้ายเพื่อหาคำตอบ แต่ก็ไม่สามารถพบได้นั้น ล้วนเป็นคำถามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบคำตอบแล้วตั้งแต่เมื่อ 2,594 ปีก่อน ซึ่งท่านใช้คำว่า “พระนิพพาน” หรือ การหมดทุกข์อย่างสิ้นเชิง นั่นเอง

หลังจากที่ได้อ่านงานเขียนเรื่องนี้แล้ว ทำให้คิดได้ว่า ถ้าไอน์สไตน์ได้มาเกิดในประเทศที่อยู่ใต้พระบรมโพธิสมภารของพระพุทธเจ้า ไอน์สไตน์คงจะหาคำตอบที่เขาต้องการได้ และโลกของเราคงจะเปลี่ยนแปลงไป ไม่ใช่เป็นอย่างทุกวันนี้ มนุษย์ในโลกนี้คงมีเป้าหมายชีวิตที่จะเดินทางไปสู่สภาวะ “พระนิพพาน” กันมากมาย น่าเสียดายยิ่งนัก

แต่อย่างไรก็ตาม ทุกท่านที่ได้มีโอกาสอ่านหนังสือเล่มนี้ ท่านก็คงจะเข้าใจเหมือนๆ กันว่า ศาสนาพุทธนั้นเป็นวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีเหตุผล พิสูจน์ได้ และเป็นคำตอบให้กับทุกๆ คนที่กำลังค้นหาเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต ซึ่งอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล อยู่ในตัวของเรานี้เอง...

พวกเราได้เล็งเห็นถึงความตั้งใจจริงของอาจารย์ศุภวรรณที่จะช่วยให้ผู้คนได้มีเป้าหมายชีวิตที่ถูกต้อง ให้พวกเขาได้หลุดออกจากสังสารวัฏจริงๆ และสอนวิธีการที่จะไปสู่เป้าหมายนั้น ทางสำนักพิมพ์จึงขอเป็น “สะพาน” ที่จะเชื่อมต่อระหว่างผู้รู้แจ้งกับผู้มีบุญบารมี เพื่อเป็นการถ่ายทอดความรู้ทางธรรมอันเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนจะต้องรู้และปฏิบัติตาม...ให้สมดังคำกล่าวที่ว่า “เกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งที่ ต้องไม่เสียชาติเกิด”

สำนักพิมพ์ปริมาด

คำนำผู้เขียน

(พิมพ์ครั้งที่ 10 ฉบับปรับปรุงใหม่)

เมื่อดิฉันกลับมาอบรมธรรมที่เมืองไทยในเดือนกันยายน 2553 คุณสาธุพันธ์ได้แจ้งให้ดิฉันทราบว่า หนังสือไอน์สไตน์ถาม พระพุทธเจ้าตอบ จะพิมพ์ครั้งที่ 10 แต่ครั้งนี้ จะเปลี่ยนปกและขอให้ ดิฉันเขียนคำนำใหม่ให้กับหนังสือเล่มนี้ด้วย ดิฉันจึงถือโอกาสกลับมา อ่านเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ไม่ได้อ่านอีกเลย เป็นเวลาถึง 4 ปีเห็นจะได้

เมื่อได้กลับมาอ่านอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันจึงเห็นความบกพร่องของ หนังสือเล่มนี้ที่ไม่อาจเห็นได้ในขณะที่ยังเขียนในปี 2548 เพราะในช่วง เวลา 5 ปีที่ผ่านมาหลังจากเขียนหนังสือเล่มนี้เสร็จครั้งแรก ดิฉันยังคง พัวพันอยู่กับการเขียนหนังสือเล่มอื่นๆ รวมทั้งการอบรมธรรมด้วย ทำให้ดิฉันต้องคิดหาหนทางใหม่ๆ ที่จะอธิบายการทำงานของชั้น 5 (ซึ่งประกอบขึ้นมาเป็นร่างกายและจิตใจของมนุษย์) ให้ง่ายขึ้น จึงได้นำ ภาพเขียนการ์ตูนและภาพถ่ายอื่นๆ มาประกอบการอธิบาย ภาพเหล่านี้ ได้เป็นตัวช่วยลดการใช้ตัวหนังสือและคำพูดได้มากทีเดียว การมีโอกาส สอนอย่างต่อเนื่องก็ช่วยให้เกิดปัญญาแก่ผู้สอน เมื่อเวลาผ่านไป การสอนเรื่องพาคนไปนิพพานก็ยิ่งมีความกระชับและชัดเจนมากขึ้น เท่านั้น สิ่งเหล่านี้เป็นการพัฒนาของปัญญาอย่างค่อยเป็นค่อยไป จึงเป็นสาเหตุที่ดิฉันสามารถเห็นความบกพร่องของหนังสือเล่มนี้ที่เขียน เมื่อ 5 ปีก่อน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ดิฉันจึงถือโอกาสเขียนใหม่โดยยังมีเค้าโครงเดิมไว้ เนื้อหาส่วนที่เขียนใหม่มีถึง 70% ในส่วนภาคผนวกนั้น ดิฉันได้นำเรื่อง “ทำไมจึงต้องพาตัวใจกลับบ้าน” มาแทนเรื่อง “พาตัวใจกลับบ้านกันเถิด” ซึ่งยังคงมีเนื้อหาในส่วนที่สามารถช่วย ท่านผู้อ่านปฏิบัติพาตัวใจกลับบ้านได้ทันที โดยสามารถเข้าสู่ขั้นตอน การปฏิบัติเข้าบ้าน 1-2 ได้เช่นกัน หากใครที่ต้องการต่อยอดไปสู่การ ปฏิบัติเข้าบ้าน 3-4 นั้น ดิฉันใคร่แนะนำให้มาเข้าอบรมธรรมจะมีผล ที่ดีกว่าการอ่านเพียงอย่างเดียว นอกจากนั้น ดิฉันยังได้นำเสียงสะท้อน ของผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้มาใส่ไว้ด้วย

ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา ดิฉันได้มีโอกาสพูดคุย ตอบปัญหาแก่ ลูกศิษย์ที่ยังไม่เข้าใจหนังสือเล่มนี้อย่างถึงแก่น ดิฉันจึงใคร่พูดซ้ำอีกว่า หนังสือเล่มนี้มีเป้าหมายที่ต้องการทำทายนักฟิสิกส์ระดับโลกคือ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ที่สรุปผิดๆ ว่า จุดนิ่งในจักรวาลไม่มีอยู่จริง อันเป็นต้นเหตุของการกำเนิดทฤษฎีสัมพัทธภาพ จากการศึกษาชีวิตของ ไอน์สไตน์และการค้นหาทฤษฎีเอกภาพของเขานั้น ดิฉันมั่นใจเหลือเกิน ว่าสิ่งที่ไอน์สไตน์ต้องการค้นพบคือ สัจธรรมสูงสุด ที่ไม่เปลี่ยนแปลง ฟังไปได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่นักฟิสิกส์ทั้งหลายต้องการค้นพบเช่นกัน

ประมาณเดือนมีนาคม 2553 ในขณะที่ดิฉันกำลังเขียนหนังสือ เรื่อง **คู่มือชีวิต ภาควิปัสสนา** เป็นภาษาอังกฤษ โดยจะตั้งชื่อเรื่องว่า Bring Your Mental Self Back Home ซึ่งครอบคลุมหัวข้อเรื่อง ที่นี้ เดียวนี้ ในฐานะที่เป็นสัจธรรมอันสูงสุด ในช่วงเวลานั้นเอง ดิฉันได้ มีโอกาสดูสารคดีเกี่ยวกับผลงานทางฟิสิกส์ของนักฟิสิกส์ระดับโลก

คนปัจจุบันซึ่งเป็นชาวอังกฤษชื่อ สตีเฟน ฮอว์คิง Stephen Hawking ในขณะที่เขาพูดเรื่องจุดกำเนิดของจักรวาลนั้น เขาได้พูดพาดพิงถึงความใกล้ชิดระหว่างความเชื่อทางวิทยาศาสตร์และศาสนา เขาได้พูดถึงพระเจ้ามากขึ้น แต่ก็ยังไม่มีข้อสรุปชัดเจนที่จะช่วยให้มนุษย์เข้าใจเรื่องชีวิตและจักรวาลมากขึ้นแต่อย่างใด

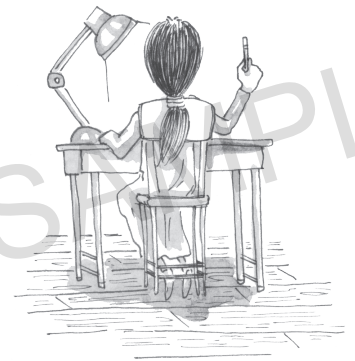
ดิฉันจึงคิดอย่างจริงจังว่า แม้อินสไตน์ได้เสียชีวิตไปโดยยังไม่ได้พบคำตอบเรื่องสัจธรรมอันสูงสุด ดิฉันน่าจะมีส่วนช่วยให้นักฟิสิกส์รุ่นลูกหลานของอินสไตน์พบคำตอบที่มนุษย์ควานหามานานนับพันปีแล้ว คิดเช่นนั้น ดิฉันจึงเขียนเมลล์ให้ลูกศิษย์ชาวอเมริกันของดิฉันที่อยู่เมืองพอร์ตแลนด์ รัฐโอเรกอน ให้เป็นตัวแทนส่งงานของดิฉันให้แก่คุณสตีเฟน ฮอว์คิง โดยเน้นเนื้อหาในส่วนที่อินสไตน์ได้ตั้งคำถามไว้ แต่ยังไม่พบคำตอบ ซึ่งดิฉันได้ตอบให้แล้ว

ณ ขณะนี้ กลุ่มลูกศิษย์ชาวอเมริกันของดิฉันยังคงพยายามหาหนทางติดต่ออยู่ ครั้งสุดท้ายดิฉันทราบบว่า คุณเอมี Amy (ลูกศิษย์) ได้ติดต่อขอพบคุณเชลลี แมคเคลน Shirley McLane (ดาราภาพยนตร์) ซึ่งได้ไปบรรยายให้ความรู้บางอย่างที่เมืองพอร์ตแลนด์และได้อ้างถึงสตีเฟน ฮอว์คิง ในฐานะที่เป็นเพื่อนด้วย ดิฉันไม่ได้คาดหวังอะไรมากไปกว่าต้องการให้งานเขียนของดิฉันไปอยู่ใกล้มือของนักฟิสิกส์ชาวตะวันตกเท่านั้น แม้ สตีเฟน ฮอว์คิง ไม่ใช่เป็นคนอ่านพบคำตอบที่ดิฉันได้หยิบยื่นให้ในเรื่องจุดนิ่งของจักรวาลและสัจธรรมอันสูงสุด แต่อาจจะเป็นเพื่อนนักฟิสิกส์ของเขา ซึ่งล้วนเป็นลูกหลานของอินสไตน์ทั้งสิ้น หากมีนักฟิสิกส์สักคนหนึ่งเห็นด้วยกับสิ่งที่ดิฉันเขียนและยอมคุยกับดิฉันแล้วละก็ นั่นอาจเป็นจุดหักเหที่จะช่วยนำสันติภาพมาสู่

สังคมโลกก็เป็นได้ ย่อมเป็นเรื่องอนาคตที่ดิฉันจะไม่นำมาคิดจนเกินเลยในขณะนี้ ดิฉันเพียงต้องการทำหน้าที่ของ “ผู้รู้สัจธรรม” ให้ดีที่สุดเท่านั้นเอง โดยสร้างปัจจัยที่สามารถนำไปสู่การเกื้อกูลชาวโลกให้พบความสุขอย่างแท้จริงได้เท่านั้น

ดิฉันขอถือโอกาสนี้ขอบพระคุณสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ที่ช่วยสนับสนุนงานเขียนของดิฉันมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งทีมงานของ “ชมรมพาตัวใจกลับบ้าน” ที่ทำหน้าที่เป็นแขนขาช่วยงานอบรมธรรมของดิฉันอย่างทุ่มเทโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ดิฉันขอขอบพระคุณและอนุโมทนาบุญกับทุกท่านมา ณ ที่นี้

ดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะสามารถเป็นแผนที่หยาบๆ ที่ช่วยนำทางให้ท่านผู้อ่านเดินทางไปภูกระดังทางธรรมได้โดยไม่หลงทาง และพบกับอิสรภาพของชีวิตในที่สุด

ศุภวรรณ พัทธพวรรณวงศ์ กรีน

30 กันยายน 2553

สารบัญ

บทนำ

14

1 ไอน์สไตน์ถาม พระพุทธเจ้าตอบ
Einstein Questions, Buddha Answers

28

2 ตัวจริง ๆ ของเราอยู่ที่ไหน
Finding Our True Self

58

3 จิตใจปกติเป็นอย่างไร
Do you know what a normal mind is?

82

4 พรหมแดนสุดท้าย
The Final Frontier

116

5 ท่อแห่งความรู้ทางโลก
The Tube of Intellect

144

6 ที่นี่ เดี๋ยวนี้
Here and Now

178

7 วิปัสสนา...สูตรสำเร็จของสันติภาพโลก
Vipassana: The Formula For World Peace

214

ภาคผนวก
ทำไมจึงต้องพาตัวใจกลับบ้าน

226

เสียงสะท้อนจากการอ่านหนังสือ
ไอน์สไตน์ถาม พระพุทธเจ้าตอบ

244

ผู้รู้จริงย่อมพูดเรื่องเดียวเท่านั้น คือ เรื่องการพาคนไปให้ถึงพระนิพพาน และผู้รู้จริงเท่านั้นจึงรู้ว่า ความรู้ทางโลก เช่น ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่แม้ชาวโลกเห็นพ้องต้องกันว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อการดำรงอยู่ของชีวิตนั้น ก็ยังไม่มีค่าสำคัญมากเท่ากับความรู้เรื่องการดับทุกข์หรือการเข้าถึงพระนิพพาน ฉะนั้น แม้อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ได้ทิ้งมรดกทางปัญญาให้ชาวโลกไว้อย่างมากมายมหาศาลเพียงใด ดิฉันก็ไม่ได้มองไอน์สไตน์ในฐานะผู้รู้จริง เพราะไอน์สไตน์ยังไม่ได้เป็นผู้รู้จริง เขาเป็นเพียงนักฟิสิกส์ที่ได้รับรางวัลโนเบล ความรู้ด้านฟิสิกส์ของไอน์สไตน์ได้ไขความลึกลับของธรรมชาติอันเนื่องกับสสารและพลังงาน อันคือเนื้อหาของทฤษฎีสัมพัทธภาพ และกลศาสตร์ควอนตัม ซึ่งเป็นความรู้ทางฟิสิกส์พื้นฐานที่ได้รับการต่อยอดและพัฒนาไปสู่เทคโนโลยีในปัจจุบันนี้เท่านั้น ซึ่งความรู้เหล่านี้ของไอน์สไตน์ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพาคนไปนิพพานเพื่อการหลุดพ้นจากความทุกข์แต่อย่างใด

ดิฉันได้พูดถึงเรื่องการต่อตัวต่อในหนังสือเรื่อง **ไปไม่กำมือเดียว** หากจะเปรียบเทียบกับเรื่องตัวต่อของภาพชีวิตที่สมบูรณ์อันมีตัวเราเป็นส่วนหนึ่งที่กระจัดมากของจักรวาลทั้งหมดแล้ว ไอน์สไตน์ก็คือบุคคลหนึ่งที่สามารต่อตัวต่อกระจุกละเลี้ยว มุมหนึ่งอันเป็นงานที่เขาสานต่อจากนักวิทยาศาสตร์ที่มีชีวิตก่อนหน้าเขา เช่น เซอร์ไอแซก นิวตัน ไมเคิล ฟาราเดย์ อังตวน ลาวาซิเอ เอิร์นส์ มาด เป็นต้น ซึ่งไอน์สไตน์อาจจะต่อตัวต่อของภาพชีวิตที่เนื่องกับจักรวาลในกระจุใหญ่เพียงพอที่ทำให้ภาพของมุนั้นๆ ชัดเจนมากขึ้น คือสามารถไขกุญแจเข้าไปสู่ความลึกลับของปรากฏการณ์ธรรมชาติของเอกภพ โดยเฉพาะเรื่องแสง

การเคลื่อนของแสง ของอวกาศและเวลาได้มากขึ้น จนก่อให้เกิดสูตรทางคณิตศาสตร์ $e = mc^2$ ที่ดูเรียบง่ายแต่ซับซ้อน รวมทั้งเปิดเผยคุณภาพ ทั้งฝ่ายดำนินิต (การผลิตระเบิดปรมาณู) และฝ่ายขาวอย่าง ชุนมัว (เทคโนโลยีทางวัตถุ) ของธรรมชาติ ซึ่งความรู้เหล่านี้ของไอน์สไตน์ ได้เปิดโอกาสให้นักฟิสิกส์รุ่นหลังต่อยอดความรู้ของเขาได้อย่างไม่หยุดยั้ง จนกลายเป็นความรู้พื้นฐานของการพัฒนาเทคโนโลยีของทุกวันนี้

แต่แม้ไอน์สไตน์จะรู้อะไรได้มากมาย อัจฉริยะบุคคลท่านนี้ก็ยังไม่สามารถต่อภาพทั้งหมดของชีวิตที่สัมพันธ์กับจักรวาลได้หมด เพราะเขายังไม่พบ “ตัวต่อตัวสุดท้าย The missing link” ที่สามารถทำให้ภาพทั้งหมดของชีวิตชัดเจนและสมบูรณ์ได้ ความสามารถในการเห็นภาพรวมของชีวิตเพราะสามารถวางตัวต่อตัวสุดท้ายลงได้ เป็นความสามารถของผู้รู้จริงเท่านั้น อันมีพระพุทธเจ้าเป็นบุคคลท่านแรกของโลกที่ต่อภาพทั้งหมดของชีวิตที่ประสานกับจักรวาลได้สำเร็จ

ฉะนั้น สิ่งที่ชาวโลกโดยเฉพาะผู้คลั่งไคล้บูชาความสำเร็จและความมั่งคั่งร่ำรวยของวิทยาศาสตร์ต้องตระหนักให้ชัดเจนคือ ไอน์สไตน์ก็ยังเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่อยู่ในขั้นตอนของการแสวงหาสัจธรรมอันสูงสุดเหมือนมนุษย์คนอื่นๆ อีกมากมาย สัจธรรมอันสูงสุดนี้ ดิฉันได้พูดแล้วว่าเป็นสภาวะเดียวกับพระนิพพาน พระเจ้า เต๋า ต้นไม้แห่งชีวิต หรือ ที่นี้ เดียวนี้ ดิฉันได้ตั้งศัพท์ใหม่ที่รัดกุม และเหมาะกับยุคสมัยที่คนรุ่นใหม่สามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้นคือ “ผัสสะบริสุทธิ์ The innocent perception” นั่นเอง

ในปี ค.ศ. 1954 ไอน์สไตน์ได้เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง The Human Side ยอมรับเองว่า คำตอบที่เขาต้องการนั้นอาจจะอยู่ในพุทธศาสนา แล้วก็เป็นได้ เขาพูดว่า

“ศาสนาในอนาคตจะเป็นศาสนาที่เกี่ยวกับจักรวาล ควรอยู่เหนือพระเจ้าส่วนตัว หลีกเลียงลัทธิกฎเกณฑ์ที่ไร้ข้อพิสูจน์ ควรครอบคลุมทั้งเรื่องธรรมชาติและจิตวิญญาณ ควรตั้งอยู่บนรากฐานของศาสนาที่เกิดจากประสบการณ์ของทุกสิ่งที่ยังสร้างเอกภาพอันมีความหมาย ซึ่งพระพุทธศาสนาดูเหมือนจะมีสิ่งเหล่านี้อยู่ ศาสนาพุทธน่าจะเป็นศาสนาที่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวของยุคสมัยได้”

การคาดการณ์ของไอน์สไตน์ถูกต้องทีเดียว นี่จึงเป็นคำพูดของไอน์สไตน์ที่ดิฉันพยายามจะช่วยเหลือประสานให้พบกับความรู้ของพระพุทธเจ้าให้จงได้ จุดคงที่ของจักรวาลที่ไอน์สไตน์ต้องการหา ก่อนทฤษฎีสัมพัทธภาพรวมทั้งทฤษฎีเอกภาพที่เขาแสวงหาอยู่ในช่วง 30 ปีสุดท้ายของชีวิตนั้น ไม่ใช่อะไรอื่น มันคือสภาวะสัจธรรมอันสูงสุด หรือพระนิพพานนั่นเอง ไอน์สไตน์หาไม่พบ เพราะขาดปัจจัยสำคัญ คือ ขาดกัลยาณมิตร หรือไม่ได้พบผู้รู้จริง

ผู้อ่านอาจจะสงสัยว่า ดิฉันไม่ได้เป็นนักฟิสิกส์ แล้วดิฉันจะเอาความรู้ทางฟิสิกส์ที่เหมายต่อทอดความรู้ของไอน์สไตน์ได้ คำตอบคือ ดิฉันไม่ได้ต้องการหยิบนความรู้เรื่องฟิสิกส์ให้แก่คุณ จึงไม่จำเป็นต้องรู้รายละเอียดของฟิสิกส์ที่ซับซ้อนเข้าใจยาก การเห็นภาพทั้งหมดของชีวิต หรือ การรู้สภาวะพระนิพพาน คือ การรู้ทิศทางของชีวิตที่จะ

ทำให้คนหมดทุกข์ รู้ว่าความรู้ไหนกำลังช่วยให้คนเดินทางไปถูกทิศ หรือผิดทิศ เข้าใกล้หรือห่างไกลจากพระนิพพานมากแค่ไหน ฉะนั้น สิ่งที่ดีฉันจะพูดอันเนื่องมาจากความคิดของไอน์สไตน์ในหนังสือเล่มนี้จึงไม่ใช่เรื่องฟิสิกส์ที่จะนำมาต่อยอดใช้พัฒนาเทคโนโลยีได้ แต่เป็นเรื่องการปรับแก้ชีวิตชีวิตเท่านั้น เป็นเรื่องการเบนเข็มทิศชีวิตเพื่อช่วยให้ผู้สนใจงานของไอน์สไตน์มาสนใจเรื่องราวของการหมดทุกข์หรือไปถึงพระนิพพานเท่านั้น

ฉะนั้น ดิฉันจะพูดพาดพิงเพียงความคิดหลักอันเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างใหญ่เท่านั้น ซึ่งถึงแม้ดิฉันจะเข้าใจคลาดเคลื่อนไปบ้างนิดหน่อย ก็ยังไม่เป็นไร ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย เพราะสิ่งที่ดิฉันต้องการให้คุณมองออกคือ วิธีการเดินสายความคิดของไอน์สไตน์รวมทั้งปัญญาชนโดยทั่วไปนั้น ล้วนเป็นเรื่องการเดินทางเข้าไปในท่อของความคิดอันเป็นปัญญาฝ่ายโลก ที่ดิฉันเรียกว่า ท่อแห่งความรู้ทางโลก The tube of intellect

ในส่วนความคิดหลักอันเป็นโครงสร้างใหญ่ของไอน์สไตน์นั้น ถ้าพูดอย่างสรุปก็มีเพียงนิดเดียวเท่านั้น ซึ่งความรู้ส่วนนี้ดิฉันก็ได้รับจากคุณครูที่สอนวิทยาศาสตร์ในสมัยเรียนชั้นมัธยมศึกษาซึ่งสอนอย่างสรุปย่อๆ เท่านั้น และยังมีหลงเหลืออยู่บ้างในความทรงจำของดิฉันโดยเฉพาะเรื่องรถไฟสองขบวนวิ่งด้วยความเร็วพร้อมกัน นอกจากนี้ ดิฉันมักจะดึงความคิดหลักๆ ออกจากหนังสือบรรยายอนุกรม ซึ่งผู้เขียนมักพูดสรุปความคิดในส่วนที่เป็นโครงสร้างอย่างย่อๆ ด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย ประโยคที่ดีฉันได้พบและนำออกมาใช้อยู่หลายปีแล้ว

นั่นคือ อะไรคือจุดนิ่งที่สมบูรณ์และเป็นอนันต์กาลของจักรวาล *What is the absolute ruling point in nature?* ซึ่งดิฉันเห็นว่าเป็นประโยคที่ช่วยให้เข้าใจความคิดหลักของไอน์สไตน์ได้ง่ายๆ เมื่ออ่านพบก็รู้ทันทีว่านี่เป็นประโยคที่ดีฉันสามารถใช้เชื่อมต่อกับความรู้เรื่องนิพพานของพระพุทธเจ้าได้ด้วย จึงใช้มาตลอด

นอกจากนั้น ดิฉันยังให้ความสนใจดูสารคดีทางวิทยาศาสตร์ต่างๆ โดยเฉพาะในปีนี้ โทรทัศน์ของอังกฤษได้ร่วมฉลองการครบรอบร้อยปีของผลงานอันยิ่งใหญ่ของไอน์สไตน์ เป็นปีแห่งฟิสิกส์โลก (World Year of Physics) จึงมีสารคดีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลงานทางด้านฟิสิกส์ของอัจฉริยะบุคคลท่านนี้มาก ซึ่งเอื้ออำนวยให้ดิฉันเข้าใจงานของไอน์สไตน์มากขึ้นอีกนิดหน่อย จึงพยายามจับจุดสำคัญที่ช่วยให้ดิฉันสามารถเชื่อมโยงความคิดของนักฟิสิกส์ผู้โด่งดังท่านนี้กับความคิดของพระพุทธเจ้า นี่คือเป้าหมายหลักที่ดีฉันจะพยายามทำให้ดีที่สุด นั่นคือหยิบยื่นสังฆธรรมให้คุณด้วยการเข้าถึงอย่างเป็นกลางๆ ที่สุด ห่างจากกรอบประเพณีของศาสนาที่มักมีความขัดแย้งซึ่งกันและกัน

การที่จะเข้าใจหนังสือเล่มนี้ได้อย่างถ่องแท้และถึงแก่นของมันนั้น ผู้อ่านควรต้องเข้าใจให้ชัดเจนว่า เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้เป็นความรู้ที่ต่อเนื่องจากหนังสือเล่มก่อนๆ ของดิฉัน คือ ไปไม่กำมือเดียว คู่มือชีวิต ภาคศีลธรรมและภาคกฎแห่งกรรม และ อวดอุตริมนุสธรรมที่มีในตน หนังสือทั้ง 4 เล่มรวมทั้งเล่มนี้ล้วนเป็นผลผลิตจากการปฏิบัติธรรมของดิฉัน จนถึงจุดที่ดีฉันแน่ใจแล้วว่า ประสบการณ์ ผัสสะบริสุทธิ์ เป็นสภาวะเดียวกับ พระนิพพาน หรือ สังฆธรรมอันสูงสุด

ฉะนั้น วิธีการนำเสนอเรื่องต่างๆ ของทุกบทในหนังสือเล่มนี้อาจจะเป็นวิธีการใหม่สำหรับปัญญาชนที่ยังไม่ชินกับงานเขียนของดิฉัน นั่นคือ ดิฉันเขียนจาก “ผลมาสู่เหตุ” ไม่ใช่เขียนจาก “เหตุไปสู่ผล” ซึ่งเป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่ปัญญาชนเคยชินมากกว่า การเขียนจาก “ผลมาสู่เหตุ” นี้ ยังไม่มีอยู่ในสารบบใดๆ ของความรู้ทางโลก นี่เป็นวิธีการเขียนและการสอนของผู้รู้สัจธรรมอันสูงสุดเท่านั้น

ดิฉันได้อธิบายไว้แล้วในบทที่สองของหนังสือใบไม้กำมือเดียวว่า การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า หมายความว่า ท่านได้พบสภาวะหนึ่งที่คุณอื่นยังไม่รู้จัก นั่นคือ สภาวะพระนิพพาน และท่านก็ทรงทราบอย่างแน่ชัดว่า สภาวะนี้คือ เป้าหมายปลายทางของทุกชีวิต เป็นที่สุดของทุกอย่าง เป็นสภาวะที่ทุกคนต้องไปให้ถึง ฉะนั้น สภาวะพระนิพพานคือ ผล (นิโรธ) ซึ่งดิฉันเปรียบเหมือนการพบสระน้ำอมฤตที่อยู่ในป่าแถบภูกระดึง เมื่อใครได้ดื่มแล้ว จะมีชีวิตอมตะ เมื่อพระพุทธเจ้าพบสระน้ำอมฤต ท่านจึงออกจากป่าเพื่อมาบอกทางให้คนทั่วไปได้รู้ทางไปถึงสระน้ำอมฤตนั้น การบอกทางนี้จึงเป็นเหตุ (มรรค) ที่สาวขึ้นไปสู่ผล แต่เป็นผลที่พระพุทธเจ้ารู้ก่อนแล้ว ฉะนั้น การวางขั้นตอนของอริยสัจสี่นั้น ท่านจึงทรงวาง นิโรธ มาก่อน องค์มรรค หรือ “ผลมาสู่เหตุ” ด้วยเหตุผลเช่นนี้

ถ้าจะเปรียบเทียบกับ การต่อตัวต่อที่พูดเมื่อสักครู่นี้ก็หมายความว่า พระพุทธเจ้าเห็นภาพทั้งหมดของรูปสำเร็จแล้ว จึงสามารถสอนให้คนต่อตัวต่อที่ยังกระจัดกระจายอยู่ด้วยวิธีการที่เร็วที่สุด เพราะรู้ว่าขึ้นไหนต้องวางตรงไหน จึงเป็นการสอนการต่อตัวต่อแบบ

“ผลมาสู่เหตุ” เช่นกัน วิธีการสอนเช่นนี้จึงเป็นเรื่องใหม่สำหรับปัญญาชน เป็นเรื่องที่ปัญญาชนต้องระวังมาก ไม่ควรรีบสรุปหรือตัดสินหนังสือเล่มนี้อย่างง่าย ๆ และรวดเร็วเกินไป เพียงเพราะสิ่งที่อ่านอาจจะขัดกับความรู้สึกและความเข้าใจของตนเอง

ในหนังสือเรื่อง “อวดอุตริมนุสธรรมที่มีในตน” นั้น ดิฉันจำเป็นต้องใช้หนังสือทั้งเล่มอธิบายให้ผู้อ่านยอมรับเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นคือ ให้ยอมรับว่าดิฉันรู้จักสภาวะพระนิพพาน เพราะดิฉันรู้จักสภาวะพระนิพพานนี้เอง ดิฉันจึงสามารถตั้งชื่อพระนิพพานใหม่เพื่อให้เหมาะกับยุคสมัยคือ ผัสสะบริสุทธิ หรือ ที่นี้ เดียวนี้ ตรงนี้แหละ คือ จุดเริ่มต้นของความรู้ทั้งหลายที่ทำให้ดิฉันสามารถเขียนหนังสือเล่มนี้ได้ด้วยวิธีการสอนแบบ “ผลมาสู่เหตุ” และพระนิพพานอีกเช่นกันเป็นจุดที่ทุกเรื่องต้องมาจบที่ตรงนี้ในฐานะที่เป็น “พรมแดนสุดท้ายของจักรวาล”

พระนิพพาน หรือ ผัสสะบริสุทธิ คือ “ผล” ที่ดิฉันได้เห็นแล้ว รู้แล้ว แนใจแล้วว่า “ใช่แน่” จึงนำประเด็นหัวข้อที่ทำหายของบทต่างๆ ขึ้นมาพูด ประสาน และเทียบเคียง ซึ่งประเด็นเหล่านี้เป็นเรื่องที่ดิฉันได้เขียนเป็นภาษาอังกฤษไว้ก่อนแล้วในหนังสือเรื่อง Do You Know What A Normal Mind Is? ซึ่งล้วนเป็นประเด็นที่เป็นจุดอ่อนของชาวตะวันตก เช่น การถามคำถามเรื่องการแสวงหาตัวจริงของเราซึ่งดิฉันเอาออกมาจากรายการสนทนาในโทรทัศน์ การตั้งคำถามเรื่อง “จิตใจที่ปกติ” เป็นอย่างไร เพราะได้นั่งรถไปกับลูกศิษย์ที่เป็นโรคจิต ตั้งคำถามว่า “พรมแดนสุดท้ายของจักรวาล” อยู่ที่ไหน เพราะนี่เป็นอิทธิพลของ

หนังโทรทัศน์เรื่อง Star Trek ที่คนติดตามมาร่วม 30 ปี เป็นวลีที่ชาวตะวันตกรู้จักกันดี

ดิฉันจึงนำคำถามเหล่านี้มาเชื่อมประสานกับเรื่องการแสวงหา “จุดคงที่ของจักรวาล” ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ตรงข้ามกับความคิดเรื่องสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ ความคิดเรื่องสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์เป็นการเดินสายความคิดที่ใกล้เคียงกับการถามเรื่องพระนิพพานของพระพุทธเจ้ามากที่สุด ไอน์สไตน์ต้องการหาจุดนิ่งของจักรวาลที่จะเอามาใช้เป็นมาตรฐานการวัดของทุกสิ่ง ซึ่งไอน์สไตน์เห็นว่าไม่มี เพราะจักรวาลเคลื่อนตลอดเวลา จึงก่อให้เกิดผลคือ ทฤษฎีสัมพัทธภาพ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการยอมรับสภาวะอนิจจังของทุกสิ่ง เป็นสภาวะที่ไอน์สไตน์ได้เดินมาถึงสุดสายป่านของ “การใช้ความคิด” แล้ว ไปต่อไม่ได้แล้ว

ดิฉันจึงช่วยประสานโดยการช่วยขีดเส้นใต้คำถามที่อาจจะยังไม่ชัดเจนให้เขา นั่นคือ จุดคงที่ของจักรวาลคืออะไร อยู่ที่ไหน What is the absolute ruling point in nature? ถึงแม้ไอน์สไตน์ไม่ได้ใช้คำพูดเช่นนี้ไม่ได้ถามเช่นนี้ คนรุ่นหลังสรุปให้เขาดังที่ดิฉันเอาออกมาจากหนังสือสารานุกรมภาษาอังกฤษ แต่เป็นคำถามที่จะพาผู้ถามไปสู่เรื่องพระนิพพาน ซึ่งเป็นนิจจัง คงที่ ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นสภาวะที่ตรงกันข้ามกับอนิจจังหรือสัมพัทธภาพอย่างสุดขั้ว

ฉะนั้น ประเด็นเหล่านี้จึงเป็นเรื่องที่ดิฉันต้องการช่วยผู้อ่านชาวตะวันตกให้เข้าใจเป้าหมายปลายทางของชีวิตได้ชัดเจนขึ้น คือ แทนที่จะพูดว่า “นิพพานเป็นเป้าหมายปลายทางของชีวิต” ดิฉันพูดใหม่ว่า

“เป้าหมายชีวิตอยู่ที่การหาตัวจริงของเราให้พบ” หรือ “เป้าหมายชีวิตอยู่ที่การสามารถเข้าถึงจิตใจที่เป็นปกติ” หรือ “เป้าหมายชีวิตอยู่ที่การสามารถเข้าถึงจุดปกติ” หรือจุดคงที่ “หรือไปถึงพรมแดนสุดท้ายของจักรวาล” ซึ่งดิฉันเห็นว่าการพูดเช่นนี้ อธิบายเช่นนี้ จะช่วยปัญญาชนของยุคนี้เข้าใจได้ดีกว่าการพูดว่า “เป้าหมายชีวิตอยู่ที่การไปให้ถึงพระนิพพาน” เพราะคำว่า พระนิพพาน ได้ถูกวัฒนธรรมทางศาสนาปกคลุม บิดเบือนจนคนเข้าใจผิดไปมากแล้ว มักคิดว่าเป็นเรื่องไกลเกินตัว เป็นเรื่องของพระอรหันต์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเองเลย หรือไม่ก็เป็นเรื่องของคนตายแล้ว ไม่มีอะไรเกี่ยวกับชีวิตของคนเดินถนนทั่วไปอย่างเราท่านทั้งหลายที่กำลังดิ้นรนทำมาหากินอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องเข้าใจผิดหมด นี่เป็นสาเหตุใหญ่ที่ดิฉันจำเป็นต้องสร้างและจับประเด็นเหล่านี้มาชนกัน ประสานกัน เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเริ่มคิดในร่องทางที่ถูกต้องโดยใช้ภาษาของคนร่วมสมัย และเพื่อพาพวกเขาไปพระนิพพาน เพราะพระนิพพานเป็นจุดอันติมะที่ “ทุกเรื่อง” อันเกี่ยวข้องกับชีวิต โลก และจักรวาล จะต้องไปลงที่จุดนั้นหมด

ปัญหาจึงอยู่ตรงที่ว่า หากผู้อ่านไม่ยอมรับว่า ดิฉันรู้จักสภาวะพระนิพพานอย่างแท้จริงแล้วไซ้ร้ ย่อมต้องมองประเด็นเหล่านั้น เป็นเพียงสมมุติฐานที่ดิฉันตั้งขึ้นมาและพูดเหมาเอาเอง สรุปเองโดยไม่มีหลักฐาน ข้อมูลมาสนับสนุนอย่างเพียงพอ เหมือนจับแพะชนแกะ จะทำให้คุณสับสนและไม่ได้รับประโยชน์จากการอ่านหนังสือเล่มนี้อะไรเต็มที่ เพราะสิ่งที่ดิฉันเห็นว่าเป็น “สมมุติฐาน hypothesis” ของดิฉันนั้นสำหรับดิฉันแล้วมันเป็น “ข้อเท็จจริง fact” ที่ดิฉันได้รู้แล้ว เห็นแล้ว ไม่ใช่เรื่องการคิด จินตนาการอย่างเพ้อฝันเลื่อนลอยแต่อย่างใด

เพราะดิฉันรู้ว่าพระนิพพานคืออะไร ดิฉันจึงสามารถพูดได้ว่า ตัวจริงของเราคืออะไร อยู่ที่ไหน รู้ว่าจิตใจที่ปกติเป็นอย่างไร พรหมแดนสุดท้ายของจักรวาลอยู่ที่ไหน จุดคงที่หรือจุดปกติของจักรวาลอยู่ที่ไหน และเป็นอย่างไร และปัญญาชนกำลังติดอยู่ใน “กล่องความคิด” หรือ “กล่องความรู้ทางโลก” อย่างไร เพราะคำถามเหล่านี้เป็นคำถามเดียวกับคำถามว่า พระนิพพานคืออะไร อยู่ที่ไหนนั่นเอง ซึ่งดิฉันอธิบายคำตอบเรื่องพระนิพพานด้วยคำใหม่คือ **ที่นี่ เดียวนี้** ใครรู้จักและสามารถเข้าถึง ที่นี่ เดียวนี้ ได้ละก็ คนนั้นก็เข้าถึง พระนิพพานแล้ว เพราะเป็นสภาวะเดียวกัน ซึ่งคำว่า ที่นี่ เดียวนี้ หรือ ผัสสะบริสุทธิ เป็นคำวลีที่ไม่ได้สร้างจินตนาการเกินเลยเช่นคำว่านิพพาน

เพราะดิฉันรู้แล้วว่าพระนิพพานคืออะไร ดิฉันจึงสามารถนำคำเหล่านี้มาเทียบเคียงกับคำว่า พระเจ้า เต๋า ต้นไม้แห่งชีวิต เพื่อช่วยเหลือศาสนิกอื่นให้เข้าใจเป้าหมายของชีวิต และช่วยให้เขาเดินทางไปหาพระเจ้าของเขาได้ด้วยวิธีการของพระพุทธเจ้าคือ การปฏิบัติสติปัฏฐานสี่ วิปัสสนา หรือพาตัวใจกลับบ้าน ซึ่งเป็นเรื่องสากลที่มนุษย์ทุกคนทำได้ ดิฉันจึงสามารถกระจายความรู้ออกมาได้เช่นนี้

จุดอ่อนของหนังสือเล่มนี้คือ ความรู้ทางฟิสิกส์ที่ดิฉันไม่สามารถเข้าใจได้หมดและต้องแก้ แต่ถึงแม้ความรู้ทางฟิสิกส์ของหนังสือเล่มนี้จะผิดหมด ก็ยังไม่เป็นไร เพราะเป็นส่วนรายละเอียดเท่านั้น ไม่น่าห่วงมากเท่าการสรุปสภาวะพระนิพพานอย่างผิดๆ เพราะความรู้ทางโลกทุกอย่างล้วนเป็นความรู้ที่เกิดใน “ท่อนความคิด” แม้จะถูกต้องอย่างไรในสายตาของปัญญาชน สำหรับคนที่รู้ว่าสังขารคืออะไรแล้ว มันก็ยัง “คด” อยู่นั่นเอง

เพราะเป็นความรู้ที่เกิดในคุกชีวิต อธิบายธรรมชาติและสภาพแวดล้อมของคุกชีวิตเท่านั้น ในขณะที่ความรู้ของพระพุทธเจ้าเป็นความรู้ที่พาคนออกนอกคุกเพื่ออิสรภาพของชีวิตอย่างแท้จริง แม้ไอน์สไตน์มานั่งเบื่องหน้าดิฉันและอธิบายให้ดิฉันเข้าใจความรู้ของเขาทั้งหมดจนดิฉันเข้าใจแจ่มแจ้งก็ตาม ดิฉันก็ยังจะพูดเหมือนเดิมว่า ไอน์สไตน์ยังไม่ใช่ว่ารู้เห็นสังขารอันสูงสุดของจักรวาลอย่างแท้จริง เพราะ**ผู้รู้สังขารจริงจะพูดเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น คือ พูดชักชวนคนไปนิพพาน** ซึ่งเป็นสภาวะที่ไอน์สไตน์พยายามหาอยู่ในช่วงชีวิตของเขา

ความยากของหนังสือเล่มนี้คงจะอยู่ที่การเข้าใจสภาวะ “ผัสสะบริสุทธิ” อย่างเป็นประสบการณ์ที่แท้จริง เพื่อคุณจะได้เข้าใจหนังสือเล่มนี้อย่างถึงแก่น ถ้าคุณไม่มีสภาวะนั้นแล้ว และถ้าไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ดิฉันเขียน ดิฉันก็ไม่เห็นหนทางว่าคุณจะวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้อย่างไร เพราะจะตกอยู่ในรูปลักษณะ “พูดกันคนละเรื่อง” คือ คุณพูดในขณะที่อยู่ในกล่องความคิดหรือท่อนความรู้ทางโลกอันมืดมิด (บทที่ 5) ในขณะที่ดิฉันกำลังพูดจากจุด ก อันเป็นจุดคงที่หรือพรหมแดนสุดท้ายของจักรวาล (บทที่ 4)

ขอให้เข้าใจว่า หากพระนิพพานเป็นเป้าหมายปลายทางที่ดิฉันพยายามจะช่วยให้ผู้อ่านไปถึงแล้วละก็ การเดินเรื่องตั้งแต่การตั้งประเด็นจนถึงบทสรุปในแต่ละบทของหนังสือเล่มนี้ เปรียบเทียบได้เหมือนว่า ดิฉันกำลังวาดแผนที่หยาบๆ ให้ผู้อ่าน เหมือนดิฉันคว้ากระดาษมาแผ่นหนึ่งแล้วก็ลากเส้นแบบหยาบๆ พอให้คนอ่านแผนที่รู้ทางไปนิพพาน หรือไป “ภูกระดึงทางธรรม”

แน่นอน แผนที่ยาบายๆ ที่ดิฉันลากนี้ย่อมไม่เหมือนแผนที่ฉบับดั้งเดิมของพระพุทธเจ้าหรือพระไตรปิฎก แต่ตราบใดที่คนอ่านแผนที่ยาบายๆ ของดิฉันสามารถเดินตามการบอกทางของดิฉันและสามารถไปถึงภูกระดึงทางธรรมหรือพระนิพพานได้แล้วละก็ ดิฉันเห็นว่าหนังสือเล่มนี้ได้บรรลุเป้าหมายของมันแล้ว หนทางเข้าสู่กรุงโรมย่อมมีมากกว่าหนึ่งเส้นทาง ใครจะเดินทางไหนก็ได้ ตราบใดที่ไม่หลงทิศ ขอให้ถึงกรุงโรมเป็นใช้ได้

หากผู้อ่านเข้าใจได้ตามเนื้อหาที่ดิฉันนำเสนอและยอมรับปฏิบัติสติปัฏฐานสี่หรือพาตัวใจกลับบ้านแล้วละก็ ดิฉันเห็นว่าเพียงพอแล้ว หนังสือเล่มนี้ได้บรรลุเป้าหมายที่ดิฉันต้องการแล้ว แม้จะสามารถช่วยเหลือคนไทยเพียงคนเดียวให้ยอมรับปฏิบัติสติปัฏฐานสี่ ก็คุ้มค่าต่อความพยายามของดิฉันมากแล้ว

ดิฉันได้กลับมาอบรมธรรมที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในเดือนมกราคม 2549 คุณกฤษฎาพร ชุมสาย ณ อยุธยา คุณसानุพันธ์ ตันติศิริวัฒน์ และคุณอิศวเรศ ตโนมุท แห่งสำนักพิมพ์ปริมาต์ได้มาร่วมอบรมธรรมกับดิฉันด้วย มีความซาบซึ้งในคำสอนมาก เมื่อทราบถึงจุดประสงค์ของดิฉันที่ต้องการเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าโดยผ่านแนวคิดของไอน์สไตน์เช่นนี้แล้ว ทั้งสามท่านจึงพิจารณาที่จะช่วยเหลือดิฉันอย่างเต็มที่

ดิฉันจึงใคร่ถือโอกาสนี้ขอบพระคุณและอนุโมทนาในกุศลจิตของบุคคลทั้งสามและทีมงานของสำนักพิมพ์ปริมาต์ทุกท่านที่เข้ามาเป็นแขนขาช่วยเหลือดิฉันในการกวาดต้อนคนหมู่มากให้ออกจากคุกชีวิตเพื่อถึงนิพพาน ซึ่งเป็นการช่วยจรรโลงและสืบทอดพระพุทธศาสนาให้ยืนนานต่อไปตราบนานเท่านาน

ดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้คงช่วยให้คุณเข้าใจชีวิตได้ชัดเจนมากขึ้น

ด้วยความเมตตา

ศุภวรรณ พิพัฒน์วรรณวงศ์ กรีน

30 มกราคม 2549

1 โอน์สไต้ณทัม พระพุทธรเจ้าตอ
Einstein Questions, Buddha Answers

ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่ทำให้อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กลายเป็นอัจฉริยะบุคคลที่ถูกจารึกลงในประวัติศาสตร์ของโลกเกิดขึ้นเมื่อกว่าหนึ่งร้อยปีก่อน ในปี ค.ศ. 1905 เมื่อผลงานของเขาได้รับการตีพิมพ์พร้อมกันถึง 5 ชิ้น และชิ้นหนึ่งคือ ทฤษฎีสัมพัทธภาพจำเพาะอันมีสมการ $E = mc^2$ ที่สร้างคุณอย่างอนเอนันต์พอๆ กับการสร้างโทษอย่างมหันต์

$$E=mc^2$$

ก่อนหน้าทฤษฎีสัมพัทธภาพ

ดิฉันซาบซึ้งในบุญคุณของอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ที่ได้ตั้งคำถามที่สำคัญมากที่สุดแทนมนุษยชาติ นั่นคือ อะไรคือจุดคงที่อันเป็นอนันตยะที่สมบูรณ์ของจักรวาล What is the absolute ruling point in nature?

ดิฉันไม่ได้เป็นนักวิทยาศาสตร์และไม่ค่อยเข้าใจรายละเอียดของทฤษฎีสัมพัทธภาพที่ซับซ้อนมากนัก ซึ่งที่จริงแล้วไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเข้าใจ ดังที่นักข่าวมักขอร้องให้ไอน์สไตน์สรุปสั้นๆ เพื่อให้คนทั่วไปเข้าใจได้ง่ายๆ ว่าทฤษฎีสัมพัทธภาพคืออะไร ทำไมจึงสำคัญต่อมนุษยชาติมาก ไอน์สไตน์มักรู้สึกลำบากใจ เพราะนี่เป็นความรู้ที่เขาปลุกปล้ำอยู่ถึง 15 ปี แล้วจะให้มาสรุปให้คนฟังอย่างสั้นๆ ได้อย่างไร ไอน์สไตน์จึงเจตตบนักข่าวด้วยเรื่องขบขันว่า

“คุณลองเอามือวางเหนือเตาร้อนๆ สักหนึ่งนาທີ คุณจะรู้สึกว่ามันนานเหมือนหนึ่งชั่วโมง แต่หากคุณไปนั่งอยู่ใกล้หญิงสาวสวยสักหนึ่งชั่วโมง คุณจะรู้สึกว่ามันนานเหมือนเพียงนาทีเดียว นั่นแหละคือทฤษฎีสัมพัทธภาพของผม”

การสรุปความคิดหลักๆ เป็นเรื่องสำคัญมากกว่าการรู้รายละเอียด เพราะเป็นเรื่องของการสร้างกรอบ หรือ โครงสร้างของความคิด ฉะนั้น สิ่งที่ดิฉันจะสรุปอันเกี่ยวเนื่องกับทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์จึงเป็นความรู้ที่ย้อนกลับไปในช่วงวิทยาศาสตร์สมัยที่ยังเรียนชั้นมัธยมศึกษา เพราะคุณครูย่อมหยิบยื่นแต่ความคิดหลักๆ ที่พูดอย่างสรุปย่อๆ เท่านั้น และดิฉันยังดึงความคิดแบบสรุปเหล่านี้่ออกมาจากหนังสือสารานุกรมของเยาวชน รวมทั้งการดูสารคดีต่างๆ ด้วย บวกกับความรู้ในเรื่องพระนิพพานของพระพุทธเจ้า ดิฉันจึงสามารถต่อยอดแจจแจงความคิดเหล่านี้่ออกมาได้

ทำไมไอ้โง่โง่โง่จึงอยากหาจุดคงที่

เพื่อความชัดเจนมากขึ้น ขอให้เข้าใจว่า “จุดคงที่” กับ “จุดปกติ” มีความหมายเหมือนกัน ซึ่งดิฉันจะใช้ทดแทนกันตั้งแต่บัดนี้ เพื่อให้เหมาะสมกับข้อเปรียบเทียบ

สิ่งที่ดิฉันให้ความสนใจเป็นพิเศษคือ ทำไมไอ้โง่โง่โง่จึงต้องการหาจุดคงที่อันถาวรของจักรวาลตั้งแต่แรกเริ่ม เพื่ออะไร ดิฉันพอจะสรุปได้ว่า ถ้าหากไอ้โง่โง่โง่สามารถหาจุดปกติของจักรวาลที่อยู่อย่างคงทนถาวร มีค่าสมบูรณ์ ไม่เปลี่ยนแปลงได้แล้ว เขาจะสามารถใช้จุดปกตินั้นเป็นมาตรฐานการวัดสิ่งต่างๆ ได้ และยอมทำให้ผลของการวัดสิ่งต่างๆ คงที่ ปกติ ได้ผลเหมือนกันหมด absolute value ไม่ว่าจะวัดจากจุดไหนของจักรวาล

อย่างไรก็ตาม ไอ้โง่โง่โง่ไม่สามารถหาจุดคงที่อันถาวรของจักรวาลได้ เพราะว่าสิ่งต่างๆ ที่แม้ดุนึงๆ บนโลก ไม่เคลื่อนไหวก็ตามแต่ที่จริงแล้ว มันไม่ได้อยู่นิ่งจริง เพราะโลกกำลังหมุนอยู่ เมื่อดูในวงกว้างออกไปจากนอกโลก ก็พบว่าระบบสุริยะจักรวาลก็กำลังเคลื่อนอยู่ แกแล็กซีของเราและอื่นๆ ก็กำลังเคลื่อนอยู่ ตลอดจนถึงจักรวาลทั้งหมดก็กำลังเคลื่อนไปอย่างไม่หยุดยั้ง จึงทำให้ไอ้โง่โง่โง่สรุปว่าไม่มีจุดนิ่งหรือจุดปกติที่สามารถให้คุณค่าที่เที่ยงแท้ถาวรอย่างแท้จริงในจักรวาล เพราะทุกอย่างเคลื่อนที่อย่างไม่หยุดยั้ง

สัมพันธ์กับบ่อขังและนิพพาน

ความคิดหลักของทฤษฎีสัมพัทธภาพนี้เปรียบเทียบเหมือนการพบสี่แยกหลักที่สามารถเดินเลี้ยวได้หลายทาง ในขณะที่ไอ้โง่โง่โง่เลี้ยวไปสู่แยกที่เน้นความรู้ทางด้านฟิสิกส์เพียงอย่างเดียวจนก่อให้เกิดการสร้างระเบิดนิวเคลียร์ พลังงานปรมาณูและเทคโนโลยีอื่นๆ อีกมากมาย นั้น ดิฉันจะพยายามพาคุณเลี้ยวไปสู่แยกอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสุขทุกข์ของชีวิตของเราโดยตรง ความคิดหลักของทฤษฎีสัมพัทธภาพเป็นเรื่องครอบจักรวาล ครอบคลุมทุกเรื่องของชีวิต เพราะความคิดทั้งหมดเหล่านี้สัมพันธ์กับเรื่องอนิจจังและพระนิพพานของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นเรื่องครอบจักรวาลเช่นกัน จึงเป็นสิ่งที่ดิฉันพยายามจะโยนให้คุณในหนังสือเล่มนี้

เมื่อไม่รู้จุดคงที่ของจักรวาล

เมื่อไอ้โง่โง่โง่สรุปว่าไม่มีจุดคงที่ในจักรวาล ย่อมหมายความว่า การวัดสิ่งต่างๆ จะต้องสมมุติจุดคงที่ขึ้นมาก่อน และวัดสิ่งต่างๆ จากจุดสมมุตินั้น ซึ่งผลที่ได้จะมีค่าสัมพันธ์กับจุดปกติที่ถูกสมมุติขึ้นเพื่อให้คุณเข้าใจได้ชัดเจนมากขึ้น ดิฉันจะเรียกแทนจุดคงที่นี้ว่า “พรมแดนสุดท้าย the final frontier” (บทที่ 4) เพื่อให้สอดคล้องกับการยกตัวอย่างที่จะวัดความใกล้เคียงของสถานที่

เมื่อคุณไม่รู้จุดคงที่หรือจุดปกติของจักรวาล ก็ความหมายว่าคุณไม่รู้ขอบเขตที่เป็นพรมแดนสุดท้ายของจักรวาลที่สามารถใช้เป็นเสาหลักมาตรฐานเพื่อวัดความใกล้เคียงของทุกสถานที่ในจักรวาลนั่นเอง เช่น หากคุณต้องการทราบว่า เชียงใหม่อยู่ไกลแค่ไหน คุณจะถามลอยๆ ไม่ได้ คุณต้องกำหนดลงไปให้แน่ชัดก่อนว่า คุณต้องการวัดความใกล้เคียงของเมืองเชียงใหม่จากจุดไหน จึงจะพูดกันรู้เรื่อง ไม่เช่นนั้นย่อมถกเถียงกันแน่นอน

หากคุณเอากรุงเทพฯ เป็นหลัก นั่นคือ สมมติให้กรุงเทพฯ เป็นพรมแดนสุดท้าย เชียงใหม่ก็จะอยู่ไกลจากกรุงเทพฯ 600 กิโลเมตร หากคุณเอาสงขลาเป็นหลัก เชียงใหม่ก็จะอยู่ห่างจากสงขลา 1,600 กิโลเมตร หากสมมติให้กรุงลอนดอนเป็นหลักหรือเป็นพรมแดนสุดท้าย เชียงใหม่ก็จะอยู่ห่างจากลอนดอนถึง 6,000 กิโลเมตร เป็นต้น ฉะนั้น คุณจะเห็นว่า 600 1,600 6,000 กิโลเมตร คือค่าสัมพัทธ์อันเป็นผลของการสมมติจุดนิ่งหรือจุดพรมแดนสุดท้ายขึ้นมาเพื่อวัดความใกล้เคียงของสถานที่ ฉะนั้น การตัดสินว่าใครอยู่ใกล้หรือไกลเชียงใหม่จึงขึ้นอยู่กับว่า คุณอยู่จุดไหน คนอยู่ลอนดอนก็ต้องเห็นว่าเชียงใหม่ไกลมาก ใครอยู่สงขลา ก็ย่อมเห็นเชียงใหม่ไกลกว่าคนอยู่กรุงเทพฯ ใครอยู่ลำปาง ก็ย่อมเห็นว่าเชียงใหม่อยู่ใกล้ชนิดเดียว นี่คือการพูดอย่างสัมพัทธ์ relatively speaking อันเป็นผลของทฤษฎีสัมพัทธภาพ

เมื่อรู้จุดคงที่

แต่ถ้าคุณรู้จุดคงที่ จุดนิ่ง หรือจุดปกติของจักรวาล คือรู้แน่ชัดว่าพรมแดนสุดท้ายของจักรวาลอยู่ตรงไหนแล้วละก็ ทีนี้ ไม่ว่าคุณจะอยู่ชอกชอยไหนของจักรวาลก็ตาม คุณจะสามารถวัดจากจุดที่คุณอยู่ และไปจรดที่เสาหลักสุดท้าย พรมแดนสุดท้าย หรือจุดปกติของจักรวาล ทุกคนจะสามารถทำได้เหมือนกันหมดเพราะรู้เสาหลักสุดท้ายของจักรวาลแล้ว ฉะนั้น ไม่ว่าใครจะอยู่ ณ จุดไหนของจักรวาล ก็สามารถวัดจากจุดที่ตนเองอยู่และไปจรดที่เสาหลักอันเป็นพรมแดนสุดท้ายของจักรวาล การวัดนั้นก็จะเป็นมาตรฐานสากลของจักรวาล ได้ค่าคงที่เหมือนกันหมด ฉะนั้น คนอยู่กรุงเทพฯ เชียงใหม่ สงขลา ลอนดอน หากจะวัดความใกล้เคียง ก็ต้องวัดไปที่เสาหลักสุดท้ายของจักรวาลก่อน ซึ่งอาจจะได้ค่าตามลำดับเช่นนี้คือ 1.5 ล้านปีแสง 1.52 ล้านปีแสง 1.54 ล้านปีแสง 2 ล้านปีแสง เป็นต้น นี่เป็นการสมมติว่าหากเรารู้จุดคงที่หรือจุดปกติของจักรวาล ทุกคนจะรู้แน่ชัดว่า ใครอยู่ใกล้หรือไกลจากจุดคงที่หรือพรมแดนสุดท้ายของจักรวาลมากน้อยแค่ไหน นี่คือการพูดอย่างแน่นอน absolutely speaking เพราะรู้จุดเที่ยงแท้แน่นอนของจักรวาล นี่คือเหตุผลที่ไอน์สไตน์อยากหาจุดคงที่ของจักรวาล เพื่อจะได้ใช้เป็นมาตรฐานหลักของจักรวาล แต่อย่างที่พูดแล้วว่า ความรู้ของไอน์สไตน์เน้นไปที่เรื่องฟิสิกส์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

สัมพัทธภาพครอบคลุมทุกเรื่อง

การวัดน้ำหนักของวัตถุสิ่งของก็เช่นกัน น้ำหนักตัวของคนบนโลกมีค่าสัมพัทธ์กับแรงโน้มถ่วงของโลก พุดให้ง่เล่นก็คือ ทุกครั้งที่คุณชั่งน้ำหนักตัวเอง ที่จริงแล้ว คุณกำลังชั่งแรงถ่วงของโลกที่กดลงบนตัวคุณ หากไปชั่งน้ำหนักบนโลกพระจันทร์ซึ่งมีแรงโน้มถ่วงน้อยกว่าโลก น้ำหนักที่กดลงตัวคุณบนโลกพระจันทร์จะน้อยกว่าแรงที่กดบนโลก จึงทำให้น้ำหนักตัวของคุณน้อยกว่าน้ำหนักตัวที่ชั่งบนโลก การจะตัดสินว่าใครอ้วน ใครผอม สวย ชี้เหร่ เหล่านี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราเอาใครและอะไรเป็นมาตรฐานของการวัด เราต้องสมมุติค่าปกติขึ้นมาก่อน เช่น คนแขกชอบให้ผู้หญิงของเขามีเนื้อมึนหนัง มีพุงย้อย อันเป็นสัญลักษณ์ของความร่ำรวย ซึ่งเขาเรียกหุ่นเช่นนั้นว่าสวย แต่ในสายตาของหญิงชาวตะวันตกที่ชอบหุ่นเพรียวๆ นั้น จะเห็นหญิงแขกอ้วน ในขณะที่หญิงแขกจะเห็นหญิงชาวตะวันตกผอมเกินไป ความรวย ความจน ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราเอาใครและอะไรเป็นมาตรฐานของการวัด กรรมกรที่หาเช้ากินค่ำก็จะเห็นทุกคนรวยกว่าตนหมดนอกจากขอทานเท่านั้น (ขอทานบางคนอาจจะรวยกว่ากรรมกรก็เป็นได้) คนมีเงินเก็บจำนวนแสนก็จะเห็นคนมีเงินล้านรวยกว่าตน ส่วนคนรวยที่มีทรัพย์สินสิบล้าน ก็จะเห็นคนที่มีน้อยกว่านั้นจนกว่าตนเองหมด แต่เมื่อนำตนเองไปเปรียบเทียบกับคนที่มีทรัพย์สินร้อยล้าน พันล้าน ก็ยังคิดว่าตัวเองจนอยู่ ถ้าเปรียบเทียบกับคนที่มีทรัพย์สินหลายหมื่นล้าน ก็คงคิดว่าตนเองยังจนมากอยู่ เป็นต้น

เพราะไม่ว่าอะไรคือสิ่งสมบูรณ์ คงที่ และปกติ อันจะใช้เป็นมาตรฐานของการวัดสิ่งต่างๆ ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างจึงต้องวัดกันอย่างเปรียบเทียบหรือสัมพัทธ์ จึงก่อให้เกิดคำวลีภาษาอังกฤษว่า relatively speaking หรือ พุดอย่างสัมพัทธ์ ซึ่งเป็นวลีที่ใช้กันบ่อยมากในชีวิตประจำวัน เพราะต้องพุดให้รู้เรื่องก่อนว่าเอาอะไรเป็นหลัก มิเช่นนั้นเถียงกันตาย แต่ถ้าหากเรารู้จุดคงที่ของจักรวาล วิธีชีวิตของเราจะต้องเปลี่ยนไปเป็นอีกลักษณะหนึ่ง

ไอ้สไตน์กับทฤษฎีเอกภาพ

หลังจากการค้นพบทฤษฎีสัมพัทธภาพแล้ว ไอน์สไตน์ก็ยังได้ค้นพบเรื่องกลศาสตร์ควอนตัม Quantum Mechanic ซึ่งความคิดหลักของทฤษฎีนี้คือ ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลนี้เกิดขึ้นและมีการทำงานเหมือนการโยนลูกเต๋า ผลของมันย่อมตั้งอยู่บนพื้นฐานของความน่าจะเป็น probability เท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ไอน์สไตน์ยอมรับไม่ได้ เพราะค่าของความน่าจะเป็นเปรียบเหมือนกับการยืนอยู่บนน้ำที่โคลงเคลง เอนเอียง หากใช้ภาษาของชาวพุทธแล้ว การค้นพบกลศาสตร์ควอนตัมก็คือ การค้นพบเรื่องอนิจจังนั่นเอง สิ่งที่ไอน์สไตน์ต้องการนั้นเปรียบเทียบได้กับความหนักแน่นของพื้นดิน หรือสิ่งหนึ่งที่ทำให้ค่าอันคงที่ ปกติ ถาวร ซึ่งเขาคิดว่าคณิตศาสตร์เท่านั้นที่สามารถแก้ปัญหาที่ยังไม่ลงตัวได้ ฉะนั้น แม้ไอน์สไตน์เป็นผู้ค้นพบเรื่องกลศาสตร์ควอนตัม อันเป็นความรู้ที่ได้รับการต่อยอดพัฒนาไปอย่างรวดเร็วจนกลายเป็น

หัวใจของการพัฒนาเทคโนโลยีในปัจจุบันก็ตาม ไอน์สไตน์กลับไม่ได้มีเยื่อใย ไม่สนใจ แถมดูเหมือนความรู้ที่เขาได้ค้นพบเอง หรือถ้าพูดใหม่ด้วยภาษาของชาวพุทธว่า ไอน์สไตน์ยอมรับความเป็นอนิจจังของทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้ จึงชวนขวายหาสิ่งที่เป็นนิจจัง ไม่เปลี่ยนแปลง หรือความเที่ยงแท้ถาวร

สิ่งที่รั้งไอน์สไตน์ไว้คือ ความเป็นนักการศาสนาของเขา ความเชื่อในพระเจ้า และนิสัยส่วนตัวที่จำเป็นต้องรู้และเข้าใจสิ่งต่างๆ อย่างแน่นชัด ถึงแก่น และสามารถแปรความเข้าใจนั้นๆ ออกมาเป็นสูตรสำเร็จทางคณิตศาสตร์ที่แน่นอน ซึ่งคณิตศาสตร์เป็นวิธีการเดียวที่ไอน์สไตน์สามารถเข้าใจและเข้าถึงได้ หลังจากทีประธานาธิบดีคนแรกของอิสราเอลเสียชีวิต ไอน์สไตน์ได้ถูกเสนอชื่อให้เป็นประธานาธิบดีของชาวยิวคนต่อไป เพราะความเป็นนักฟิสิกส์ที่ได้รับรางวัลโนเบลและเป็นผู้รักสันติภาพมาก จึงได้มีส่วนช่วยเหลือชาวยิวจนก่อให้เกิดประเทศอิสราเอลขึ้นมาในปี 1948 แต่ไอน์สไตน์ปฏิเสธตำแหน่งผู้นำประเทศโดยให้เหตุผลว่า

“การเมืองอยู่ได้เพียงชั่วคราวช่วยยามเท่านั้น แต่สมการทางคณิตศาสตร์สามารถอยู่ได้อย่างชั่วนิรันดร์”

อย่างไรก็ตาม ความรัก ความคลั่งไคล้ และบูชาในพระเจ้ากับคณิตศาสตร์ไปพร้อมๆ กันนี้เอง ได้กลายเป็นเชื้อเพลิงที่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาถูกใช้ในหัวสมองหรือจิตใจของอัจฉริยะบุคคลผู้นี้อีก นับตั้งแต่ต้นปี 1920 เป็นต้นไป ไอน์สไตน์ได้เข้าสู่ยุคของการคิดค้นหาทฤษฎีเอกภาพ The Unified Theory หรือ ทฤษฎีสรรพสิ่ง The Theory of Everything

พระเจ้าไม่เล่นลูกเต๋า

ไอน์สไตน์เชื่อมั่นเหลือเกินว่า ความเถรตรงของคณิตศาสตร์เท่านั้นที่สามารถอธิบายและให้คำตอบแก่ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลได้ จะสามารถรวมความรู้ทั้งหมดของจักรวาลเข้าเป็นหนึ่งเดียว รวมไปถึงการอธิบายว่า พระเจ้าสร้างจักรวาลนี้ได้อย่างไร ดังที่ไอน์สไตน์พูดว่า

“ข้าพเจ้าต้องการรู้ว่าพระเจ้าสร้างโลกนี้อย่างไร ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจปรากฏการณ์นั้นว่ามันเป็นของธาตุนั้นหรือธาตุนี้ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องการรู้ความคิดของพระเจ้าต่างหาก”

ทฤษฎีเอกภาพนี้จึงเปรียบเหมือนการหาสมการทางคณิตศาสตร์ที่สามารถอ่านจิตใจของพระเจ้าและงานศิลปะการสร้างโลกและมนุษย์ของพระเจ้านั่นเอง ซึ่งเป็นความคิดที่เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานมาก ในเดือนเมษายน 1955 ไอน์สไตน์ล้มป่วยและเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลปรีนซ์ตัน รัฐนิวเจอร์ซีย์ อันเป็นเมืองที่เขาอยู่ในช่วงบั้นปลายของชีวิต ไอน์สไตน์ก็ยังไม่ลดละที่จะคิดค้นสูตรทางคณิตศาสตร์ที่เขาหาอยู่ในช่วงสามสิบปีที่ผ่านมา เขามักมีกระดานหินสออยู่กับตัว และขีดเขียนตัวเลข เครื่องหมาย และสมการทางคณิตศาสตร์ต่างๆ อยู่เสมอ ซึ่งพยาบาลคนหนึ่งเพื่อดูแลเขาอยู่ได้หามาให้ จึงมีโอกาสดูเห็นได้พูดคุยสนทนากับไอน์สไตน์ จึงรู้ว่าไอน์สไตน์ยังคงพยายามอ่านหัวสมองของพระเจ้าอยู่ พยาบาลรู้สึกเห็นใจ อยากให้ไอน์สไตน์พักผ่อนอย่างเต็มที่ วันหนึ่งพยาบาลจึงพูดกับไอน์สไตน์อย่างอ่อนโยนและเป็นห่วงเป็นใยว่า

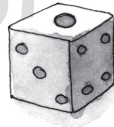
“บางที พระเจ้าท่านอาจจะไม่อยากให้เราอ่านจิตใจของท่านก็ได้ล่ะ”

“Maybe God doesn't want us to know his mind.”

ทั้งๆ ที่ยังเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ ไอ้สไตน์พูดสวนกลับทันทีอย่างดีฮั่นพร้อมกับสั่นศีรษะไปมาว่า

“พระเจ้าไม่เล่นลูกเต๋าทะรอก คุณพยาบาล!”

“God doesn't play dice, nurse!”

ซึ่งเป็นการพูดพาดพิงอย่างดูหมิ่นถึงเรื่องกลศาสตร์ควอนตัมที่มีผล “น่าจะเป็น” หรือ อนิจจังนั่นเอง

ประวัติศาสตร์จึงได้จารึกเหตุการณ์ในช่วง 30 ปีสุดท้ายของไอ้สไตน์ในฐานะบุคคลที่ล้มเหลว จมปรักอยู่ในโลกของวิทยาศาสตร์ที่ล้าหลัง โดดเดี่ยวเดียวดาย เพราะภายในแวดวงนักวิทยาศาสตร์ชาวฟิสิกส์ด้วยกันแล้ว ต่างรู้ว่าทฤษฎีเอกภาพนี้เป็นเรื่องเพ้อฝันของไอ้สไตน์เท่านั้นเอง ไม่มีทางจะเป็นความจริงได้เลย การแสวงหาของไอ้สไตน์ไร้ผลอย่างสิ้นเชิง อัศจรรย์บุคคลผู้นี้จึงได้จากโลกนี้ไปในวันที่ 18 เมษายน 1955 ในขณะที่ในมือยังกำแผ่นกระดาษที่ขีดเขียนสมการทางคณิตศาสตร์อยู่ โดยที่ยังไม่ได้พบคำตอบที่เขาต้องการหาแต่อย่างใด

ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดายมาก หากไอ้สไตน์สามารถอ่านความคิดของพระเจ้าได้แล้ว เขาอาจจะสามารถตอบคำถามมากมายที่ยาวเป็นหางว่าวที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทำไม” เช่น ทำไมพระเจ้าจึงปล่อยให้ฮิตเลอร์และทหารนาซีฆ่าชาวยิวอย่างล้างเผ่าพันธุ์เช่นนั้น ทำไมพระเจ้าจึงไม่ยุติสงครามที่สร้างความทุกข์อย่างมหันต์ให้กับมนุษย์ที่พระเจ้าสร้างและรักมาก ดังคำโฆษณา ทำไมพระเจ้าจึงไม่ช่วยผู้กรีดร้องขอความช่วยเหลือจากท่านเมื่อเกิดเหตุการณ์วิกฤติ เช่น เด็กหญิงที่กำลังถูกข่มขืน ถูกฆ่า หรือกำลังหนีภัยธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว น้ำท่วม และทำไมพระเจ้าจึงสร้างโลกและส่งคนมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความเลื่อมล้ำต่ำสูงและอติธรรมเช่นนี้ ฯลฯ

ไอ้สไตน์ยอมรับพระพุทธรศาสนา

ถึงแม้ไอ้สไตน์ได้จากโลกนี้ไปโดยไม่พบคำตอบที่เขาต้องการก็ตาม เขาได้ทิ้งคำพูดที่สำคัญมากให้กับมนุษยชาติซึ่งดิ้นรนรู้สึกซาบซึ้งมาก ในบั้นปลายชีวิตของเขา ไอ้สไตน์เริ่มสงสัยแล้วว่า ศาสนาพุทธอาจจะเป็นศาสนาที่ให้คำตอบต่อคำถามที่เขาอยากค้นพบก็เป็นได้ ในปี 1954 หนึ่งปีก่อนเสียชีวิตนั้น มหาวิทยาลัยบรินซ์ตันได้ตีพิมพ์งานเขียนชิ้นหนึ่งของไอ้สไตน์ชื่อเรื่องว่า “The Human Side” ซึ่งนักฟิสิกส์ผู้ได้รับรางวัลโนเบลผู้นี้ได้พูดถึงไว้นิดหน่อยว่า

“ศาสนาในอนาคตจะเป็นศาสนาที่เนื่องกับจักรวาล ควรอยู่เหนือพระเจ้าส่วนตัว หลีกเลียงลัทธิกฎเกณฑ์ที่ไร้ข้อพิสูจน์ ควรครอบคลุมทั้งเรื่องธรรมชาติและจิตวิญญาณ ควรตั้งอยู่บนรากฐานของศาสนาที่เกิดจากประสบการณ์ของทุกสิ่งที่สร้างเอกภาพอันมีความหมาย ซึ่งพระพุทธศาสนาดูเหมือนจะมีสิ่งเหล่านี้อยู่ ศาสนาพุทธน่าจะเป็นศาสนาที่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวของยุคสมัยได้”

ไอน์สไตน์พูดถูกเพียงทีเดียว ทฤษฎีเอกภาพหรือทฤษฎีสรรพสิ่งที่เขาต้องการค้นหานั้น ที่จริงพระพุทธเจ้าได้ตอบให้เบ็ดเสร็จแล้ว ก่อนหน้านั้นถึง 2,500 ปีเศษ

ไอน์สไตน์ถาม พระพุทธเจ้าตอบ

ในความเห็นของฉัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจุดคงที่อันแน่นอนของจักรวาลหรือเรื่องการอ่านความคิดของพระเจ้านั้น ที่จริงแล้วเป็นเรื่องเดียวกัน พุดง่าย ๆ คือ อัจฉริยะบุคคลของโลกผู้นี้ต้องการหาสิ่งหนึ่งที่พระพุทธเจ้าเรียกว่าเป็น อสังขตธรรม ซึ่งมีคุณลักษณะที่สมบูรณ์ แน่นนอน คงที่ ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นนิจจัง เป็นอันติมะ คือไม่มีสิ่งอื่นใดที่สามารถไปเหนือสิ่งนี้ได้อีกแล้ว สิ่งนี้เป็นพรมแดนสุดท้ายของจักรวาลแล้ว ซึ่งมีสิ่งเดียวในจักรวาลนี้เท่านั้น คือ พระนิพพาน ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกับที่สุดแห่งทุกข์ ดังที่ท่านตรัสว่า “พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง” นั่นเอง

พระพุทธเจ้าได้บรรยายลักษณะพระนิพพานอันเป็นจุดปกติของจักรวาลเช่นนี้คือ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อายตนะนั้นมียู่ ในอายตนะนั้น ไม่ใช่ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่ใช่อาภาสอันญายตนะ วิญญาณัญญายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัณญานาสัณญายตนะ ไม่ใช่โลกนี้ ไม่ใช่โลกหน้า ไม่ใช่พระจันทร์ ไม่ใช่พระอาทิตย์ ไม่ใช่การมา ไม่ใช่การไป ไม่ใช่การตั้งอยู่ ไม่ใช่การจุติ ไม่ใช่การเกิดขึ้น ไม่ใช่เป็นที่ตั้ง ไม่ใช่ความเป็นไป ไม่ใช่อารมณ์ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อายตนะนั้นคือที่สุดแห่งทุกข์”

คำบรรยายลักษณะพระนิพพานดังกล่าวอาจจะอ่านแล้วเข้าใจยาก แต่คำบรรยายเหล่านั้นพระพุทธเจ้าไม่ได้ต้องการให้เราเข้าใจตามตัวหนังสือ คำพูดที่กวานเหล่านั้นเป็นการย้ำให้รู้ว่า พระนิพพานอันเป็นสัจธรรมสูงสุดเป็นสภาวะที่มีอยู่จริง ๆ แต่อยู่เหนือความคิดและคำพูดของมนุษย์ เป็นสภาวะโดดๆ ที่ไม่มีอะไรเหมือน และไม่เหมือนใคร รวมทั้งไม่สามารถหยั่งถึงด้วยความคิดของมนุษย์

สภาวะเด็ดขาดที่พระพุทธเจ้าเรียกว่า “พระนิพพาน” นี้แหละคือกรอบหลักการที่กว้างขวาง มีคุณลักษณะสมบูรณ์ พึงพาได้ ไม่มี ความโคลงเคลงเหมือนกลศาสตร์ควอนตัมที่ไอน์สไตน์หมั่นประมาทและยอมรับไม่ได้ จึงสามารถครอบคลุมเรื่องทุกอย่างของจักรวาลและสามารถใช้เป็นพื้นฐานของทุกทฤษฎีได้ คุณลักษณะเช่นนี้แหละคือทฤษฎีเอกภาพที่ไอน์สไตน์ได้ทุ่มเทชีวิตหามันอยู่ถึงสามสิบปี

ฉะนั้น มนุษยชาติต้องยอมรับว่ามีปรากฏการณ์หนึ่งในธรรมชาติ อันเป็นที่สิ้นสุดของทุกๆ สิ่งในจักรวาล ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ค้นพบแล้วในคืนที่ท่านตรัสรู้เมื่อ 2,598 ปีก่อน นับจากคืนนั้นเป็นต้นมา ในประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนาย่อมมีผู้รู้ตามพระพุทธเจ้าเสมอมาที่สามารถออกมาประกาศย้ำต่อมวลมนุษย์ว่ามีสัจธรรมอันสูงสุดหรือจุดปกติในจักรวาลอย่างแน่นอน นี่ไม่ใช่เรื่องเพ้อฝันจินตนาการแต่อย่างใด ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พระพุทธศาสนายืนหยัดอยู่ได้ถึงทุกวันนี้

สัจธรรมอันสูงสุดหรือพระนิพพานนี้แหละคือ สิ่งไอน์สไตน์ต้องการหาในช่วงชีวิตแห่งการเป็นนักคิดของเขาโดยผ่านวิธีการและกลไกทางคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิธีการเข้าถึงสัจธรรมที่ผิดพลาด เพราะสัจธรรมนี้จะต้องเข้าถึงด้วยวิธีการของ ปัญญา ศิล สมาธิ เท่านั้น หรือจะพูดให้รัดกุมคือ ต้องใช้วิธีการปฏิบัติสติปัฏฐานสี่หรือวิปัสสนาเท่านั้นจึงจะเข้าถึงสภาวะที่เป็นอันติมะนี้ได้

ที่นี่ เดียวนี้

หลังจากกรณีเหตุการณ์พิสดารทางใจของดิฉันในเดือนตุลาคมในปี 2540 นั้น ดิฉันมีความมั่นใจเหลือเกินว่า จุดนิ่งในจักรวาลและทฤษฎีเอกภาพที่ไอน์สไตน์เฝ้าหาอยู่นั้นสามารถเข้าถึงได้ด้วยข้อเปรียบเทียบที่ไอน์สไตน์พูดถึงรถไฟสองขบวนวิ่งด้วยความเร็วพร้อมกันนั่นเอง

ที่นี่ เดียวนี้ คือ คำตอบที่อัจฉริยะบุคคลต้องการหาอยู่แต่ลึ้มเหลวทั้งๆ ที่ไอน์สไตน์ก็เห็นอยู่ แต่เขาไม่สามารถรู้ได้ว่าข้อเปรียบเทียบนั้นสามารถอธิบายการเข้าถึงสภาวะสัจธรรมอันสูงสุดของจักรวาลได้

ที่นี่ เดียวนี้ คือ จุดคงที่ของจักรวาลที่สามารถใช้เป็นมาตรฐานในการวัดสิ่งต่างๆ ได้ ในบทที่ 6 ของหนังสือเล่มนี้ ดิฉันได้พูดอธิบายเรื่องที่นี่ เดียวนี้ ในฐานะที่เป็นสัจธรรมอันสูงสุด ที่มีความเรียบง่ายและปกติธรรมดา การเข้าถึงที่นี่ เดียวนี้ เป็นเรื่องของการฝึกทักษะทางใจ เหมือนการสามารถยืนบนแผ่นกระดานไต่คลื่นได้โดยไม่ล้ม

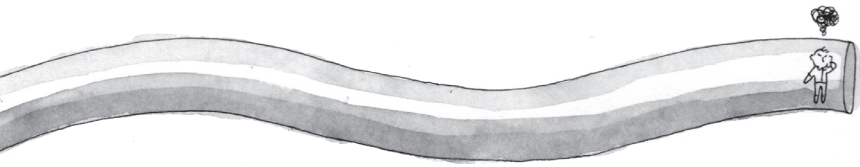
สัจธรรมอยู่แค่ปลายจมูกของคนทุกคน

เหมือนการมองข้ามคำตอบของปัญหาเขาวงกตนั้นเอง เพราะหัวสมองของเขามัวคิดงุ่นอยู่กับการหาคำตอบให้กับจักรวาลที่เปรียบเทียบเหมือนการหาคำตอบให้กับคำถามปริศนาของฝรั่งที่ว่า

“What is it that has two in a week and one in a year?
อะไรเอ่ยที่มีสองอยู่ในหนึ่งอาทิตย์และมีเพียงหนึ่งในหนึ่งปี”

นี่เป็นปัญหาเซาว์น ซึ่งเป็นเรื่องต้นที่ไม่ต้องคิดลึกเพื่อหาคำตอบ เพราะคำตอบของปัญหาเซาว์นมักอยู่เบื้องหน้าของเราแล้ว คำตอบของปริศนานี้จึงไม่ต้องไปคิดไกล และคิดลึก แต่ต้องไปดูที่คำว่า week กับ year แทน ก็จะได้คำตอบที่แสนง่าย คือ ตัวอักษร e นั่นเอง ซึ่งเป็นคำตอบที่อยู่เบื้องหน้าแล้ว

การหาคำตอบให้กับทฤษฎีเอกภาพหรือการเข้าถึงสัจธรรมอันสูงสุดก็เหมือนการหาคำตอบให้กับปัญหาเซาว์นที่ไม่ต้องอาศัยพลังสมองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ปัจจัยที่สำคัญคือ จะต้องเป็นผู้รู้ที่ตรัสรู้ด้วยตนเองมาชี้แนะให้เสียก่อน ซึ่งพระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ท่านแรก ผู้รู้เหล่านี้แหละจึงจะสามารถชี้บอกได้ว่าสัจธรรมในชั้นอันตมิมะของจักรวาลเป็นเรื่องพื้นๆ ธรรมดา และง่ายๆ ที่อยู่แค่ปลายจมูกของคนทุกคนแล้ว เหมือนคำตอบของปัญหาเซาว์นที่ไม่จำเป็นต้องคิดมากแต่อย่างใด เพราะความที่มีลักษณะเป็นหน้าปากคอกนี้เอง จึงทำให้พระนิพพานหรือการหาจุดปกติของชีวิตกลายเป็นเรื่องยากที่สุดในเหล่าปัญญาชนทั้งหลายที่ถนัดการคิดมากและคิดลึก เปรียบเสมือนการเดินเข้าไปในท่อนความคิดอันมีทางตันเป็นที่สุด

เอาความจริงกลับพริบเป็นกึ่งพั้ง

คุณจะได้เห็นได้ชัดเจนว่า การไม่รู้สัจธรรมในฐานะที่เป็นค่าคงที่หรือปกตินี้ เปรียบเหมือนการยืนอยู่ท่ามกลางทุ่งกว้างที่ไม่มีวันตัดสินได้ว่า เรากำลังยืนอยู่ตรงกลาง ซิดซ้าย ซิดขวา ไกลบน ไกลล่าง หรือเฉียงไปทางไหน นี่คือ สภาวะของการไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้จิตใจของมนุษย์สับสนวุ่นวายและทุกข์มาก เมื่อหาจุดคงที่หรือปกติไม่พบ จึงจำเป็นต้องหาที่พึ่ง ในความเป็นอนิจจัง คือต้องยอมรับความจริง ในระดับสมมุติที่ฝรั่งเรียก conventional truth หรือความจริงที่ตั้งอยู่บนเงื่อนไข conditional truth หรือความจริงสัมพัทธ์ relative truth ซึ่งเป็นความคิดหลักของทฤษฎีสัมพัทธภาพที่ไอน์สไตน์เน้นแต่เรื่องทางฟิสิกส์เท่านั้น แต่ที่จริงแล้ว ความคิดหลักๆ ของทฤษฎีสัมพัทธภาพครอบคลุมเรื่องจิตใจและชีวิตทั้งหมดที่เนื่องกับจักรวาลที่เราอยู่

การยอมรับทฤษฎีสัมพัทธภาพคือ การยอมรับความจริงในระดับสมมุติหรือสัมพัทธ์ จึงได้ก่อให้เกิดวัฒนธรรมแห่งภาษาคือ การพูดตัดสินเรื่องต่างๆ อย่างเปรียบเทียบ relatively speaking ซึ่งเป็นวลีภาษาอังกฤษที่ใช้กันบ่อยมากในระหว่างการพูดคุยเรื่องราวต่างๆ ของชีวิตประจำวัน เพราะทุกคนล้วนพูดจากกรอบความคิดที่แตกต่างและหลากหลายของตนเองอันเนื่องมาจากไม่มีเสาหลักที่มั่นคง เพราะไม่รู้สัจธรรมอันสูงสุด การพูดคุยในทุกเรื่องของชีวิตจึงหละหลวม โคลงเคลง บางครั้งก็ไร้แก่นสารอย่างสิ้นเชิง เหมือนยืนบนท่าน้ำฉันใดก็ฉันนั้น